

CIS MEIJER

**DE
CHALLENGE**

DE FONTEIN

The background is a dark, monochromatic image with a rough, rocky texture. In the center, there is a faint, hooded figure, possibly a person in a cloak or a statue, which adds a mysterious and ominous feel to the cover.

PROLOOG

Dit is het moment. Nu.

De wind giert door de kloof, de touwbrug zwiept heen en weer. De planken kraken. Onstabiel. Onbetrouwbaar. En de diepte is eindeloos. Een donker gat.

Eén verkeerde beweging. Eén seconde. Straks is alles voorbij.

Een klas op kamp, een gruwelijk ongeluk. Het zal niet de eerste keer zijn dat een activiteit misgaat.

Niemand zal iets vermoeden.

DONDERDAG

KATE

Donkere wolken pakken zich samen boven de open plek in het bos. Ik huiver, rits mijn jack dicht en loop met mijn klas het veld op. Wat staat ons te wachten?

Een man met kortgeschoren haar komt achter een geparkeerde terreinwagen vandaan. Hij draagt een legeroutfit en kijkt ons strak aan. Naast hem liggen drie brancards. Over het hele veld staan gekleurde pylonnen.

Mevrouw Bees zwaait naar hem terwijl ze ons het grasveld op dirigeert. We krijgen een eerste indruk van volgende week, dan is het Special Forces-kamp. Ze stapt over een afgebroken boomtak. 'Lekker woest hier. Mooie plek voor teambuilding,' zegt ze.

'Ja, lekker samen doodvriezen in het bos.' Ik lach en wrijf in mijn handen. 'Maar echt, ik heb zin in het kamp.'

Senna, Charlie en Amir grijnzen. Ik zie Dex omkijken. Even heb ik het idee dat hij om me lacht, maar

dan kijkt hij snel weg. Het is nu drie weken uit, maar nog steeds vind ik hem leuk. Zijn ondeugende blik. Zijn brede schouders waar ik in kon wegduiken. Het gevoel dat hij me geeft. Maar de laatste weken doet hij vaak gestrest en bot. Hij lijkt zichzelf niet. Ik moet hem vergeten, dat is beter.

Zodra we in een halve kring staan, stapt de man naar voren. Zijn houding is kaarsrecht. Streng. Gespierd. Hij stelt zich voor als de captain. 'Volgende week geven we jullie een unieke ervaring,' zegt hij. 'Ik ga niet veel verklappen, maar om jullie een klein beetje voor te bereiden, doen we alvast een minichallenge. Zie het als een voorproefje van het echte werk.'

Hugo slaat zijn armen over elkaar. 'Oké, tot hoe laat duurt dit? Er is straks voetbal op tv.'

Dex stoot hem in zijn zij. 'Hou eens op, kleuter,' sist hij.

'Als jullie voor dit kamp willen slagen,' zegt de captain, 'moeten jullie aan een aantal waarden voldoen.' Hij kijkt ons een voor een aan. 'Die waarden noemen we HOMES.'

'Wat? Homies?' Amir grijnst.

'Yo.' Hugo maakt een handgebaar en lacht spottend.

'Kop dicht,' zegt Ares.

De captain negeert hen compleet. 'Je mentaliteit is belangrijk,' vervolgt hij. 'Uit welk hout ben je gesneden? Welke beslissingen neem je onder druk? Hoe sterk is je teamgevoel?'

'Boring,' fluistert Lynn tegen haar bestie Fleur.

‘Ik observeer jullie tijdens de tests,’ zegt de captain. ‘Aan het eind van jouw reis weet je waar je in uitblinkt. Waar je in tekortschiet.’ Hij kijkt de groep rond. ‘Je weet wat je betekent voor de ander. En wat je betekent voor de groep.’

Iedereen is nu doodstil. De takken van de bomen achter ons ritselen in de wind.

‘HOMES staat voor hart, openstaan, meegaandheid en eerlijkheid: werk vanuit je hart, luister naar je geweten,’ legt de captain uit. ‘Sta open voor nieuwe ervaringen. Wees meegaand en werk samen. Wees eerlijk.’

Dex knikt en blijft hem aanstaren.

‘En ten slotte,’ zegt de captain, ‘ben je stressbestendig? Blijf jij kalm onder extreme druk?’

Senna slikt en Charlie knijpt in mijn hand. ‘Vet, hè? Ik kan niet wachten tot we gaan,’ fluistert ze.

De captain klapt in zijn handen. ‘Jullie mogen drie teams van zeven maken. Mevrouw Bees, u doet ook mee.’

Ze steekt met een vrolijke blik haar duim op.

Senna tikt Charlie, mij, Amir, Dex en Ares aan. We lopen naar de brancards. O nee, hè? Mevrouw Bees sluit bij ons groepje aan. Charlie, Senna en ik wisselen een blik uit.

De captain zegt waar we moeten staan. Ik sta rechts vooraan.

‘Als je geen blinddoek om krijgt, ben jij het slachtoffer,’ zegt hij. ‘Dan ga je op de brancard liggen. Je coacht je teamgenoten naar het eindpunt.’ Hij legt het

parcours uit. We moeten om veel pylonnen heen lopen, dan een bruggetje over en het laatste stuk recht-door rennen.

‘Wat een doolhof! Dat lukt nooit,’ zegt Amir.

‘De slachtoffers coachen jullie ernaartoe. Denk erom, ze mogen niet van de brancard vallen.’ Hij geeft mevrouw Bees en de andere slachtoffers een plattegrondje, doet de blinddoeken bij ons om en telt af. ‘En go!’

Op aanwijzing van mevrouw Bees tillen we de brancard op en beginnen we te rennen.

‘Iets naar links. Om de pylon heen,’ roept ze. ‘Nu naar rechts, niet te veel!’

‘Jongens, niet zo snel. Dit is doodeng,’ Charlie hijgt. ‘Hoelang nog?’

‘Mevrouw, blijf richting aangeven,’ roept Ares.

‘Rechtdoor! Of nee, wacht, wat staat hier? Naar links!’ zegt ze gespannen. ‘Let op! We moeten het bruggetje over.’

‘Jongens, niet zo hard!’ gromt Charlie nu.

‘Doorgaan,’ roept Senna.

‘Hou me recht,’ jammert mevrouw Bees. ‘Hoger tillen, Senna en Amir!’

We rennen over het hobbelige gras. Het is super-zwaar, mijn borst gaat hevig op en neer.

‘Ik kan niet meer!’ roept Charlie.

Dan verlies ik mijn balans. We vallen voorover en de brancard ploft op de grond. Iemand knalt tegen me aan. Een pijnscheut schiet door mijn rug.

Kreten, gescheld.

‘Shit! Gaat het, Kate?’ De stem van Dex. Hijgend trek ik de blinddoek van mijn ogen. Hij wrijft over zijn kaak en kijkt me bezorgd aan.

‘Ben oké,’ zeg ik. ‘En jij?’

Hij knikt.

Maar dan barst er een bommetje. ‘Welke idioot was er zo lomp om te vallen?’ vraagt Senna. Ze wrijft over haar pols. ‘We gingen als een speer.’

‘Ja, bedankt, Charlie,’ zegt Amir.

‘Niet meteen naar mij kijken als het misgaat.’ Charlie gooit haar blinddoek naar hem toe.

Ares trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Wat een klotesamenwerking.’

‘Mijn schuld,’ zeg ik. ‘Ik struikelde ergens over.’

Dan pas zie ik dat mevrouw Bees nog op het gras ligt. Haar handen tasten over de grond.

Dex pakt haar bril en ondersteunt haar terwijl ze moeizaam opstaat. ‘Dankjewel, jongen,’ zegt ze.

Iedereen baalt dat we het einde van de challenge niet gehaald hebben. Het team van Lynn heeft gewonnen.

‘Ieuw,’ zegt Charlie met grote ogen. Ze wijst naar het gras, waar ik struikelde. Er ligt een kadaver van een zwarte vogel. Vliegen zwermen boven zijn kapotgevreten lijfje. De rottende geur dringt mijn neus binnen. Zijn kraalogen staren me kil aan. Alsof het een waar-schuwing is.

VRIJDAG

KATE

Wanneer ik bij de fietsenstalling van school aankom, zijn de meeste leerlingen al naar binnen. Vandaag gaat mevrouw Bees ons uitgebreider over het kamp vertellen. Na de minichallenge van gister heb ik er, ondanks mijn val, nog meer zin in. Drie dagen geen school. En lol met Charlie en Senna.

Ik slik. Een paar fietsenrekken verderop zie ik Dex.

Hij staat half achter een betonnen paal. Zijn vingers vliegen over het scherm van zijn telefoon. De ketting die ik van hem voor mijn verjaardag kreeg, brandt in mijn jaszak. Ik ga hem straks teruggeven. Als symbool dat het definitief over is tussen ons.

Ik kan hem ook nu meteen geven, dan ben ik ervan af. Ik kijk op mijn telefoon, nog vijf minuten voor de les begint... tijd zat. Snel zet ik mijn fiets op slot en haal ik de ketting uit mijn zak.

Toch twijfel ik. Ik mis Dex, zijn grapjes. De lol die we samen hadden. Hij zei dat hij gek op me was. Maar na

die geheimzinnige appjes die ik zag, vond ik het steeds moeilijker te geloven. Wat hadden die berichten met het hartje te betekenen? Waarom weigerde hij die te laten zien toen ik ernaar vroeg? Waarom reageerde hij zo fel? *Bemoei je er niet mee, je bent mijn moeder niet!*

En daarna... dat bizarre bericht van een anoniem account. *Hé girl. Jij kent mij niet. Maar ff real talk. Jouw boy heeft feelings voor mij.*

Gewoon een stomme prank van iemand, zei Dex. Wat moest ik geloven? Senna en Charlie zijn er duidelijk over. Laat hem los.

Als Dex eerlijk was geweest, had ik het misschien niet uitgemaakt. Maar ook al doet hij zo geheimzinnig, ik vind het moeilijk om hem zomaar te laten gaan, na vier maanden samen.

Kom op, Kate. Hou op jezelf te kwellen. Geef de ketting terug.

Ik haal diep adem en draai me zijn kant op.

Dan zie ik nog net hoe hij achter de fietsenstalling verdwijnt. Wat doet hij daar tussen die struiken? Heel vreemd.

Nieuwsgierig verberg ik me achter de paal. Ik kijk voorzichtig om het hoekje en wacht. Voel me net een stalker.

Plotseling verschijnt hij weer. Haastig loopt hij terug naar zijn fiets. Zijn kaak is gespannen. Zijn handen tot vuisten gebald.

Dan pakt hij zijn telefoon. 'We hebben een probleem. Het ligt er niet,' sist hij.

Dex loopt verder richting de ingang, praat snel in zijn telefoon. 'Ik kan het niet vinden. Ik heb exact gedaan wat hij had aangegeven: om de hoek van de wand links. Maar er stond geen takje rechtop. Houdt hij ons voor de gek, of zo?' Zijn stem is gesmoord, en hij klinkt paniekerig.

Takje?

'Of heeft iemand het gezien en meegenomen?' Dex haalt nerveus een hand door zijn haar. 'Ik wil er echt mee kappen... Nee, niet tegen mijn ouders zeggen! Dat kun je niet doen!'

Ik spits mijn oren. Wordt hij onder druk gezet?

'Ja, ik weet dat we een groot probleem hebben als we hem niet kunnen betalen.' Dex stopt abrupt. 'Nee, ik weet geen oplossing,' snauwt hij. 'Jij?'

Groot probleem? Met wie belt hij?

Driftig schudt hij zijn hoofd. 'Natuurlijk weet ik dat het snel moet.'

Dex klinkt radeloos. Er is iets heel erg fout. Waar is hij bij betrokken?

Een leerling met een zwart regenjack met capuchon en rode leren sneakers komt gehaast de fietsenstalling in rijden op een omafiets. Haar gezicht is verborgen onder een grote capuchon. Dex loopt vlak langs haar. Nog steeds aan het bellen. Ik kan hem niet meer verstaan.

Met snelle passen steekt hij het schoolplein over. Hij loopt de school in. Ik wacht nog even tot het meisje met het regenjack ook de fietsenstalling uit is. Dan

loop ik naar de plek waar Dex net achter de fietsenstalling verdween. Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik moet weten wat hij daar deed.

Voor mijn voeten zie ik ze. Verse voetstappen in de aarde.

Het spoor loopt een meter door, tot het ineens stopt. Mijn ogen flitsen over de grond. Nergens zie ik een takje uit de grond steken.

Maar wacht. Als ik met mijn gezicht naar de fietsenstalling toe sta, is links juist de andere kant op dan waar Dex heen liep.

Ik loop die kant op, duw lange takken opzij en zet nog een paar stappen.

Uit de omgewoelde aarde steekt een takje omhoog. Ik laat me op mijn knieën zakken en begin te graven. Al snel raken mijn vingertoppen iets glads.

De schoolbel gaat. Shit.

Snel trek ik het ding uit de grond. Het is een doorzichtig plastic bakje. Ik haal het deksel los. Binnenin zitten twee pakjes. Strak verpakt. En een papiertje erbij.

Ik heb nu geen tijd om er verder naar te kijken, dus ik veeg de aarde van het bakje en stop het in mijn tas. Tussen mijn etui en het oorlogsdagboek van mijn opa, dat ik meeheb voor mijn presentatie.

Met snelle passen loop ik het schoolplein over. De ijzige wind snijdt in mijn gezicht. Wat voor groot probleem heeft Dex? Is hij daarom zo gestrest de laatste tijd?

Wat zit er in vredesnaam in die pakjes?

A dark, moody photograph of a person wearing a light-colored hooded jacket, standing in a field of bare, tangled trees. The person is looking down, and the overall atmosphere is somber and mysterious.

‘What the hell.’ Mijn vuist beukt tegen de deur. Ik kan hem wel op zijn bek slaan. Met een waas voor mijn ogen haast ik me door de gang. ‘Sukkel,’ sis ik. ‘Hoe krijgt hij het voor elkaar om dat bakje niet te vinden? Hoe dom kun je zijn?’

We hebben een heel erg groot probleem. En wie moet het oplossen? Ik.

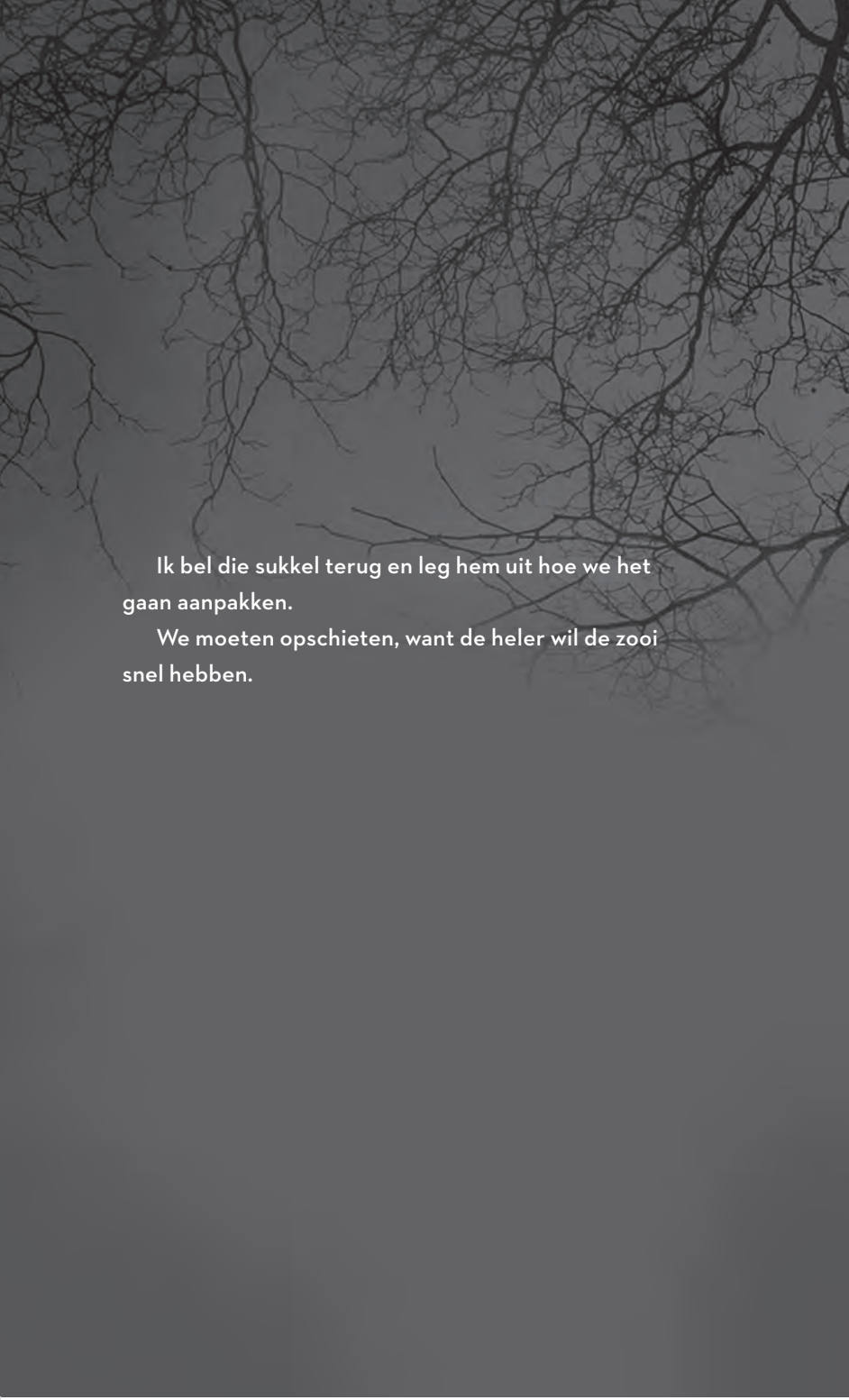
Ik heb hard gewerkt om respect te verdienen. Als dit niet goedkomt, is dat in één klap weg. Maar het is zijn fout. Als hij me nog één keer fokt, moet ik het afstraffen. Want dit raakt mij. Mijn naam. Mijn status.

Anderen mogen mee snoepen, zeker. Maar ze moeten wel scherp blijven. Anders is het klaar.

Ik kijk naar het rode kastje aan de muur... een simpel noodplan.

Dan schiet ik de toiletten in en pak mijn telefoon.

Een wc trekt door. Ik wacht tot ik geen voetstappen meer hoor.

Ik bel die sukkel terug en leg hem uit hoe we het
gaan aanpakken.

We moeten opschieten, want de heler wil de zooi
snel hebben.

VERSLIND DE THRILLERS VAN CIS MEIJER

**BEKIJK HIER ALLE BOEKTRAILERS
EN KIES JE VOLGENDE BOEK!**

Voor Charissa

politienietbetreden.nl

© 2025 Cis Meijer

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en illustraties: Hayden Verry @ Arcangel

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7977 8

ISBN e-book 978 90 261 7978 5

ISBN audioboek 978 90 261 7979 2

NUR 284, 285